

SEN YETER Kİ SEV

Köyümden dışarı daha önce hiç çıkmamıştım. Köyden çıkma amacım, okumaktı. Babam yatılı bir okulda okuyacağımı söylemişti. Gerçi babam, okulun tam olarak adını bile bilmiyordu. Hâlâ da tam söyleyemez.

Köyden ayrılıp yatılı bir okulda okumaya başlamak benim için büyük bir olaydı. Neden mi? Çünkü:

10 yaşında bir çocuktum. Annemden, babamdan, kardeşlerimden hatta kendi ellerimle beslediğim ineklerimizden, köpeğimizden ayrı kalacaktım. Bu düşüncelerle, tam dört sene geçti. Gerçi ilk günlerde beni teselli eden şey, köyden birkaç arkadaşımın da benimle birlikte bu okula başlamasıydı.

Odamda altı arkadaşım vardı. Mezun olup gidenlerin yerine hep yenileri gelirdi. Hep yeni hikayeler... Gözlerde hep aynı korkular, aynı endişeler vardı. Bu duygular, geçen zaman içinde yerini, asla unutulmayacak anılara ve kopması zor bir bağa bırakıyordu. Siz bunu, ayrılacağınız gün anlıyorsunuz. İlk zamanlar gök gürültüsünden korktuğunuzda koşup gideceğiniz birini bulamıyorsunuz. Derdinizi anlatabileceğiniz, koşup sarılıp ağlayabileceğiniz kimse yok sanıyorsunuz. Sonra şunu anlıyorsunuz. Sizin aslında kocaman bir aileniz var. Oda arkadaşlarınız sizin kardeşiniz; öğretmenleriniz sizin anneniz, babanız oluyor. Pansiyonda çalışan ablaların yemekleri evdeki yemeği aratmıyor. Hastalandığımız zaman pansiyondaki hemşire abla hemen bize yardımcı oluyordu. Kısacası ailemizi aratmamaya çalışıyorlardı.

Yemek saatlerinde anonsu duyunca elimizdeki her şeyi bırakıp en önden sıra kapmak için verdiğimiz mücadeleyi de unutmayacağım. Açlığımızdan değildi bu yaptığımız. Biz bunu bir eğlenceye dönüştürmüştük. Daha kimsenin aç kaldığı da görülmemiştir. Koğuşumuzdan sorumlu öğretmenimize koğuşumuzun en güzel, en temiz koğuş olduğunu göstermek için oda arkadaşlarımızla büyük bir gayret sarf ederdik. Son zamanlarda pansiyonda perşembe günleri yapılan sinema günleri ise bizi farklı dünyalara götürüyordu. Pansiyonda büyük bir arkadaşlık ve paylaşma duygusu vardı. Bazen yiyemediğim ara öğünümü arkadaşlarıma veriyordum. Onlar da aynı teklifi başka zaman bana yapıyordu. Bunlar bile bağlarımızı güçlendirmeye yetiyordu. “Hiç mi sıkıntı olmuyor?” diye sorabilirsiniz. Tabii ki oluyor. Kendi evimizde kardeşimizle yaşadığımız derecede ve hemen

çözülecek kadar oluyordu. Korkularım, sevinçlerim hatta kavgalarım da olmuştu. Ama hiçbiri burada kaldığım için beni pişman etmemişti. Pansiyonda adım anons edildiğinde hep içimi bir korku sarardı. “Acaba evdekilere bir şey mi oldu?” diye. Bunu da zamanla içimden atmıştım. Sonradan anlamıştım anonsların bizi ziyarete gelen yakınlarım için yapıldığını.

Aslında her şey yaşadığımız yeri sevmekle başlıyor. Ben okulu da pansiyonu da çok seviyordum. Öğretmenlerimin derslerdeki özverisinin yanı sıra bize olan yaklaşımları bizi motive eden en büyük güçtü. İşte bunlar ayrılığı zor hale getiriyordu. Sevmediğiniz yerden bir an önce ayrılmak istersiniz. Biz her geçen gün daha çok bağlanıyorduk. Bağlanınca da daha çok sahipleniyorduk. Sahiplenilen bir yer sevgiyle de taçlanınca, dünyanın en güzel yeri oluyordu. Sen yeter ki sev !

Öğretmenlerimizin derslerde bizim için o kadar emek verdiğini görmek, bizi de sorumlu olmaya itiyordu. Borcumuzu ödemek için elimizden geleni yapıyorduk. Başarılı sonuçlar alınca mutluluğu paylaşmak harika bir duyguydu.

Şimdi düşünüyorum da bundan dört yıl önce bu kapıdan içeri girdiğimde aklımdan geçenlerle şimdi hissettiklerim o kadar farklı ki. Sevginin, paylaşmanın, dostluğun en yoğun yaşandığı sıcak bir yuvaydı burası. Yalnızlık kelimesini burada unutuyorsunuz çünkü yalnız kalmaya, üzölmeye pek vaktiniz olmuyor. Buna en çok sevinen de ailemiz oluyordu. Bizi ziyarete geldiklerinde, mutlu olduğumuzu görmek onların da yüzünü güldürüyordu. Her ne kadar annemin akli bende kalsa da, o da benim mutlu olduğumu biliyordu. Bana “ Seni köye götürelim mi? “ diye sorduklarında ben “Hayır” deyince huzurlu olduğuma emin oluyorlardı.

İşte en zor kısmı başlıyordu. Ayrılık vakti yaklaşıyordu. Tam dört yıl geçmişti. Bu dört yıla neler sığdırmıştım neler. İçinde gelecekle ilgili hayâllerim de vardı. Şimdi bu hayâllerim için ilk adımı atmıştım. Öğretmenlerimin emekleri boşa gitmemişti. Unutulacak bir şey de yoktu. Kötü hiçbir anım olmadan - Allah’a şükürler olsun ki - okulumdan ayrılmıştım. İçimde buruk bir sevinç vardı ayrılırken. Her yerini ezbere bildiğim, hatta diktiğim fidanı bile bahçede bırakıp gidiyordum. Kulaklarımda öğretmenlerimin nasihatleri, yüreğimde ayrılığın hüznü ile ayrılıyordum bu güzel okulumdan. Fırsat buldukça gelip ziyaret edeceğim çünkü burası benim ikinci evim. En çok üzöleceğim şey, ziyarete geldiğimde emeği geçen öğretmenlerimin tayinlerinin çıkması ve onları görememem olacaktı.

Şimdi arkamda bütün anılarımı bırakıp yepyeni bir hayata başlıyordum. Tıpkı buraya gelirken düşündüğüm gibi. Burada her şey çok güzeldi. İnşallah bundan sonrası için de her

şey güzel olur. Burada geçirdiğim günler bir daha geri gelmeyecek bunu biliyorum. Acısıyla
tatlısıyla hep içimde kalacaksın. Hoşça kal, benim kalabalık kocaman ailem.